

5. Mes turime būti kuo giliausiai dėkingi Švč. Trejybei ir ją nuoširdžiai garbinti. Iš vieno Dievo Švč. Trejybėje juk kyla viskas, ką turime ar galime turėti, ir kas esame. Tad savaimė aiški didžiausio dėkingumo pareiga. Ne veltui šv. Paulius dažnai ragina krikščionis: „Būkite dėkingi.“ (Kol 3, 15) „Dėkokite visuomet ir už visa.“ (Ef 5, 20) Niekas nėra ir negali būti toks tobulas, kaip vienas Dievas Švč. Trejybėje. Todėl pati dalykų esmė reikalauja, kad mes Jį labiausiai gerbtume ir garbintume. Kad galėtume lengviau atlikti šią pareigą, Bažnyčia yra sudariusi trumputę, bet labai gražią maldele: „Garbė Tėvui, ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai.“ Be abejo, visi ją mokame atmintinai. Tik turime neužmiršti dažniau ją kalbėti ne vien tik lūpomis, bet ir visa širdimi. Švč. Trejybei garbinti labai tinka taip pat tie žodžiai, kuriuos tariame žegnodamiesi. Tik, žinoma, juos reikia tarti sąmoningai ir nuoširdžiai.

Švč. Trejybės šventė

6. Švč. Trejybei pagarbinti ypatingu būdu Bažnyčia yra paskyrusi pirmąjį sekmadienį po Sekminių.

Labai derėtų, kad tą dieną švęstume su apvalytomis nuo nuodėmių širdimis ir pasikviestume į jas Viešpatį Jėzų šv. Komunijoje! „Būkite šventi, ... nes aš esu šventas!“ – sako mums pats Dievas, vienas Švč. Trejybėje (Kun 11, 44–45). „Amžių Karaliui, nemirtingajam, neregimajam, vieninteliam Dievui tebūna garbė ir šlovė per amžių amžius! Amen.“ (1 Tim 1, 17)

LITURGINIAI SKAITINIAI

16 P - 2 Kor 6, 1–10 • Ps 98, 1. 2–3ab. 3cd–4 • † Mt 5, 38–42

17 A - 2 Kor 8, 1–9 • Ps 146, 2. 5–6ab. 6c–7. 8–9a • † Mt 5, 43–48

18 T - 2 Kor 9, 6–11 • Ps 112, 1–2. 3–4. 9 • † Mt 6, 1–6. 16–18

19 K - 2 Kor 11, 1–11 • Ps 111, 1–2. 3–4. 7–8 • † Mt 6, 7–15

20 P - 2 Kor 11, 18. 21b–30 • Ps 34, 2–3. 4–5. 6–7 • † Mt 6, 19–23

21 Š - Šv. Aloyzas Gonzaga, vienuolis. 2 Kor 12, 1–10 • Ps 34, 8–9. 10–11. 12–13 • † Mt 6, 24–34

22 - ŠVČ. KRISTAUS KŪNAS IR KRAUJAS (DEVINTINĖS). Pr 14, 18–20 • Ps 110, 1. 2. 3. 4 •

1 Kor 11, 23–26 • † Lk 9, 11b–17

Tarnaujantys broliai

Parapijos klebonas ir vienuolyno gvardijonas

Paulius Saulius Bytautas OFM • mob. tel.: 068260227; El. p.: sauliusbytautas@yahoo.com

Parapijos vikaras Kazimieras Kasparavičius OFM • mob. tel.: 066836996

Parapijos vikaras Ramūnas Mizgiris OFM • mob. tel.: 061854604

Parapijos vikaras Antanas Grabnickas OFM • mob. tel.: 068025115

Parapijos vikaras Gediminas Numgaudis OFM • mob. tel.: 069835096

Kretingos Viešpaties Apreiškimo Švč. Mergelei Marijai parapija

į. k. 190769729 • sąsk. nr.: LT904010041800022330, Luminor bankas

Vilniaus g. 2, LT-97125 Kretinga • mob. tel.: 0 686 30227 • el. paštas: kretingosparapija@gmail.com
www.kretingospranciskonai.lt

Parapijos raštinės darbo laikas:

antradienį – penktadienį: 9:00 – 13:00 ir 15:00 – 18:00 val. • šeštadienį – sekmadienį: 9:00 – 14:00 val.

Mažesniųjų Brolių Ordino Lietuvos Šv. Kazimiero Provincijos Kretingos Apreiškimo vienuolynas

į. k. 191153971 • sąsk. nr. LT 044010041800032317, Luminor bankas

Laikraštėlį galite skaityti apsilankę parapijos internetinėje svetainėje

Laikraštėlį parengė Vilma Tamašauskienė

KELYJE

ŠVENČIAUSIOJI TREJYBĖ

2025-06-15 NR.1336

Skaitinys iš Patarlių knygos (Pat 8, 22–31)

Dievo Išmintis sako:

„Viešpats sukūrė mane savo kelių pradžioje, pirmąjį iš savo seniai atliktų darbų.

Prieš amžius buvau sukurta,

pačioje pradžioje, prieš žemės pradžią.

Kai dar nebuvo gelmių, buvau pagimdyta,

kai dar nebuvo tekančių šaltinių.

Prieš padedant kalnų pamatus,

prieš kalvas – aš gimiau.

Žemės ir laukų jis dar nebuvo padaręs

nei pirmųjų pasaulio molio grumstų.

Aš ten buvau, kada jis dėjo dangaus skliautą į vietą,

kai jis nubrėžė ratą ant bedugnės paviršiaus;

kada jis tvirtino aukštai dangaus skliautą,

kai jis įrengė bedugnės šaltinius;

kada jis paskyrė jūrai ribas,

kad jos vandenys niekad neperžengtų jo įsakymo,

kai jis nustatė žemės pamatus.

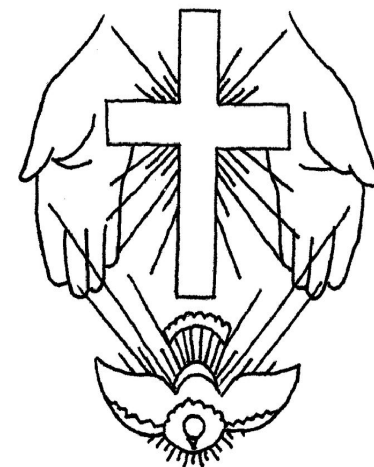
Tuomet aš buvau su juo kaip jo Patikėtinė.

Kasdien buvau jo džiaugsmas,

visad prieš jį džiūgaudama,

džiūgaudama jo gyvenamame pasaulyje,

rasdama džiaugsmo žmonijoje.“

Atliepiamoji psalmė Ps 8, 4–5. 6–7. 8–9 (P.: 2a)

P. Viešpatie, mūsų Dieve, koks nuostabus tavo vardas visoje žemėje!

Kai žvelgiu į tavąjį dangų, – tavo rankų darbą, – *

į žvaigždes ir mėnulį, kuriuos tu pritvirtinai, –

kas gi žmogus, kad tu jį dar atsimeni, *

kas tas mirtingasis, kad jisai tau rūpi? – **P.**

Tu sukūrei jį nedaug už save menkesnį, *

apvainikavai garbe ir didybe.

Šeiminingu savo kūrinių jį paskyrei, *

padėjai visa prie jo kojų. – **P.**

Avis ir jaučius, – visus aliai vieno – *
ir laukinius žvėris,
padangių paukščius bei jūrų žuvį *
ir visa, kas vandenų gilybėse nardo. – P.

Skaitinys iš šventojo apaštalo Pauliaus Laiško romiečiams (Rom 5, 1–5)

Broliai ir seserys!

Nuteisinti tikėjimu, gyvename taikoje su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį tikėjimu pasiekiame tą malonę, kurioje stovime ir didžiuojamės Dievo šlovės viltimi. Ir ne vien tuo. Mes taip pat didžiuojamės sielvartais, žinodami, kad sielvas gimdo ištvėrmę, ištvėrmė – išbandytą dorybę, išbandyta dorybė – viltį. O viltis neapgauna, nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse Šventosios Dvasios, kuri mums duota.

Posmelis prieš Evangeliją Plg. Apr 1, 8

**P. Aleliuja. – Garbė Tėvui, ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai –
Dievui, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateis. – P. Aleliuja.**

Iš šventosios Evangelijos pagal Joną (Jn 16, 12–15)

Anuo metu Jėzus bylojo savo mokiniams:

Dar daugel jums turėčiau kalbėti, bet dabar jūs negalite pakelti. Kai ateis toji Tiesos Dvasia, jūs ji ves į tiesos pilnatvę. Ji nekalbės iš savęs, bet skelbs, ką bus išgirdusi, ir praneš, kas turi įvykti. Ji pašlovins mane, nes ims iš to, kas mano, ir jums tai paskelbs. Visa, ką Tėvas turi, yra ir mano, todėl aš pasakiau, kad ji ims iš to, kas mano, ir jums tai paskelbs.“

III. ŠVČ. TREJYBĖS PASLAPTIS (Tradiciinis lietuviškas katalikų katekizmas)

Švč. Trejybė yra giliausia paslaptis

1. Tiesa, kad Dievas yra vienas trijuose asmenyse, sudaro giliausią mūsų tikėjimo paslaptį. Kol Dievas jos mums neapreiškė, mes nežinojome, kad ji yra, o ją apreiškus, neįstengiamė jos suprasti. Savo protu mes pažįstame Dievą ne betarpiškai, bet tik per kūrinius. O kūriniuose Dievas reiškiasi savo prigimtimi, kuri tėra viena, ir savybėmis, kurios bendros visiem trim Dievo asmenims. Todėl visiškai neįmanoma vien tik protu suprasti, kad Dieve yra trys asmenys. Juo labiau, kad ir mūsų Dievo pažinimas yra gana netobulas. Ne veltui šv. Paulius sako: „Dabar mes regime (Dievą) lyg veidrodyje, mįslingu pavidalu.“ ([1 Kor 13, 12](#)) Nors po Apreiškimo žinome, kad Dieve yra trys asmenys, tačiau šios tiesos mūsų protas niekuomet neįstengs suprasti iki galo. Bet tuo nėra ko stebėtis. Juk tas, kurio esybė yra ribota, negali apimti To, kurio esybė neturi jokių ribų. Tiek daug paslapčių randame aplink mus esančiuose ir menkesniuose už mus kūriniuose, tai ką jau besakyti apie patį Kūrėją? Ne veltui šv. Paulius pabrėžia: „Taip ir Dievo minčių nežino niekas, tik Dievo Dvasia.“ ([1 Kor 2, 11](#))

Joje nėra prieštaravimo

2. Žinodami iš Apreiškimo, kad Dievas yra vienas trijuose asmenyse, mes savo protu matome, jog čia nėra jokio prieštaravimo, ir, remdamiesi Apreiškimu, galime kiek giliau pažvelgti į Švč. Trejybės paslaptį.

Savaime aišku, jog prieštaraujame tiesai tvirtindami, kad tas pats dalykas yra vienas ir drauge trys. Juk kas vienas, tai ne trys, o kas trys, tai ne vienas. Bet kai sakome, jog Dievas yra vienas, o dieviškieji asmenys trys, tai mes anaipol netvirtiname, kad Dievas yra vienas ir drauge trys Dievai; arba kad yra trys dieviškieji asmenys ir drauge vienas asmuo. Viena Dieve yra prigimtis, o trys – asmenys. Prigimtis ir asmuo visai ne tas pats dalykas. Kad tai geriau suprastume, prisiminkime,

kad yra būtybių, kurios turi prigimtį, bet neturi asmens. Tai neprotingos ir drauge netobuliausios būtybės, Pavyzdžiui, akmenys, augalai, gyvuliai. Yra būtybių, kurios turi vieną prigimtį ir vieną asmenį. Tai protingos ir daug tobulesnės būtybės – žmonės ir angelai. Tobuliausioje Būtybėje – Dieve yra viena prigimtis, bet asmuo ne vienas, o trys. Kaip tai gali būti, tai mūsų proto jėgas viršijanti paslaptis, bet jokių būdu ne prieštaravimas.

Gilesnis žvilgsnis į Švč. Trejybės paslaptį

3. Remdamiesi Apreiškimu, Bažnyčios Tėvai ir daktarai stengėsi atidžiai įsigilinti į Švč. Trejybės paslaptį. Ypač giliai ją įžvelgė šv. Augustinas. Kadangi žmogus yra sukurtas pagal Dievo paveikslą ir panašumą (žinoma, ne savo kūnu, bet siela), jis, pasiremdamas žmogaus sielos galimomis, protu ir valia, stengėsi bent priartėti prie Švč. Trejybės paslapties. Daug jam čia padėjo tai, kad antrasis Švč. Trejybės asmuo, Dievas Sūnus, Šventajame Rašte vadinamas taip pat ir Žodžiu (suprantama, ne garsiniu, bet dvasiniu Žodžiu). Taigi šv. Augustinas galvojo teisingai: prieš žodžiui išeinant iš mūsų burnos, mūsų prote turi pirmiausia gimti tą žodį išreiškianti sąvoka. Kol tokios sąvokos neturime, negalime kalbėti. Kad ištartume žodį „žmogus“, turime pirma protu suprasti, kas yra žmogus, kitaip sakant, turime pirma sukurti savo prote žmogaus sąvoką, kurią galime vadinti dvasiniu žodžiu. Jis yra pirmesnis už tą, kurį ištariame lūpomis. Panašiai Dievas nuo amžių kuo tobuliausiai pažįsta save, turi išbaigtą savo paties sąvoką arba savo dvasinį žodį.

Mūsų sąvokos arba dvasiniai žodžiai yra netobuli, skurdūs, negyvybingi. Ne taip yra su Dievu. Jo Žodis yra Jo tobuliausios būtybės turinys, pats Dievas, tikrasis gyvojo Dievo gyvasis Sūnus. Todėl Šventajame Rašte sakoma: „Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas.“ ([Jn 1, 1](#)) Todėl antrasis Švč. Trejybės asmuo Šventajame Rašte vadinamas „Dievo esybės paveikslu, atšvaitu.“ ([2 Kor 4, 4](#); [Žyd 1, 3](#))

Stengdamasis bent kiek paaiškinti trečiojo Švč. Trejybės asmens, Šventosios Dvasios, kilmę, šv. Augustinas pažvelgė į kitą mūsų sielos galią – valią arba meilę. Dievas Tėvas ir Dievas Sūnus myli vienas kitą. Ši meilė yra tokia tobula, jog ji pasireiškia kaip trečiasis Švč. Trejybės asmuo, Šventoji Dvasia. Ji kyla drauge iš Tėvo ir Sūnaus, kaip kad Tėvas ir Sūnus kartu myli vienas kitą. Ji yra Tėvo ir Sūnaus, kaip atskirų asmenų, dieviškos meilės ryšys ir vienybė. Be to, Ji yra Dievo šventumo išraiška, todėl Ji ir vadinama Šventąja Dvasia, šventumo Dvasia.

Žinoti Švč. Trejybės paslaptį mums labai svarbu

4. Suprasti Švč. Trejybės paslapties mes neįstengiamė, bet žinoti ją mums labai svarbu, nes:

a) esame mylimi Dievo, Švč. Trejybėje vieno, vaikai, kuriems skirta per amžius būti drauge su Juo; „Jūs jau nebesate ateiviai nei svetimi, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namišikiai“, – sako šv. Paulius ([Ef 2, 19](#)). Apaštalas šv. Jonas pareiškia: „Mylimieji, mes dabar esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad kai pasirodys, būsime panašūs į jį, nes matysime jį tokį, koks jis yra.“ ([1 Jn 3, 2](#)) O vaikams juk ne tik dera, bet ir reikia daugiau žinoti apie savo Tėvą.

b) žinodami, kad Dievas yra Švč. Trejybėje vienas, mes geriau suprantame savo atpirkimo ir pašventimo paslaptis;

Juk iš tikro, jeigu nežinotume, kad Dieve yra daugiau negu vienas asmuo, manytume, kad mus atpirko ir pašventė ne pats Dievas, bet koks nors Jo atsiųstas angelas. O tai būtų netiesa. Kita vertus, mums nebūtų taip aišku, koks neapsakomai šventas ir teisingas yra Dievas, ir kaip Jis be galo mus vertina ir myli. „Dievas taip pamilo pasaulį, – sako Viešpats Jėzus, – jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.“ ([Jn 3, 16](#)) Bažnyčia savo maldose kalba: „O neapsakoma meilės didybė! Kad atpirtum vergą, atidavei Sūnų“ (himnas „*Exsultet*“).

c) visas mūsų sielos gyvenimas šiame pasaulyje yra pažymėtas Švč. Trejybės ženklų.

Vos tik gimstate, tuojau esame pakrikštijami vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios. Nuodėmių atleidimą bei visokius palaiminimus gauname irgi Švč. Trejybės vardu. Savo maldas siunčiame Dievui Tėvui per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, kuris su Dievu Tėvu ir Šventąja Dvasia gyvena ir viešpatauja per amžius. Net mums mirus, Bažnyčia melsis už mus, kalbėdama: „Nors ir nusidėjo, bet neišsižadėjo Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, o į juos tikėjo.“

Švč. Trejybei turime būti dėkingi ir reikšti pagarbą